

Jak zpacifikovat foxteriéra

Téměř vždy, když se objeví nějaký film či kniha o nějakém sympatickém domácím zvířeti, vyvolá to explozi zájmu právě a přesně o taková zvířátka. Vzpomeňte třeba na 101 dalmatinů, kdy se to zakrátko po promítání začalo v českých a moravských městech a vesnicích hemžit bílými psy s černými puntíky. Mám dokonce pocit, že zisky chovatelů mnohonásobně převýšily zisky tvůrců filmu. Samozřejmě nebyli to jen živí domácí mazlíčci, kteří se v okamžiku stali velikou módou, v jejich stylu se vyráběli plyšáci, plavky, šátky na krk a mnohé další předměty, které tehdy musel mít skoro každý.

U nás doma zrovna moc módě nepodléháme, ale občas ve výjimečných případech neodoláme. Jeden takový případ se udál někdy v sedmdesátých letech minulého století. Tehdy se po mnoha letech objevila na knižním trhu Čapkova Dášeňka, a dokonce v rozhlase z ní nenapodobitelným způsobem četl Karel Höger. Tuto krásnou knížku jsme až do té doby vůbec neznali. On totiž dlouhé roky před tím byl Karel Čapek jaksí v v neoblíbeně těch nahoře, a to jak za mého dětství v době protektorátu, tak v letech po protektorátu následujících. Ale když neoblíba pominula, byli jsme tím kouzelným vyprávěním všichni uneseni, zvláště naše děti. A tak už zbylo jen vyřešit, kde takové štěně foxteriéra seženeme.

Internet ještě nebyl vynalezen, inzeráty se v novinách vyskytovaly jen spoře, ale přesto jsme sehnali renomovaného chovatele. Sice až někde u Broumova, ale pro náš rodinný motocykl Jawa-ČZ 175 to nebyla žádná překážka. V objemné tašce na motocyklovém nosiči jsme si odváželi malé chlupaté klubíčko, které jevílo svým psím způsobem smutek nad tím, že muselo opustit svoji psí maminku a svého člověka. Ale smutek rychle pominul a foxteriér jménem Kira se rychle stal plnoprávným členem rodiny.

O psech se tvrdí, že mají v podstatě rádi všechny a všechno kolem sebe, s výjimkou koček a pošťáků. Náš Kira ale měl k pošťákům vztah velice pěkný, ovšem kočičky ve všech podobách zcela pudově nenáviděl. A aby si chybějící nelásku k pošťákům vykompenzoval, zaměřil svůj negativní vztah na slepice. S kočičkami bojoval vždy a všude, dokonce jen to samotné slovo mu stačilo k tomu, aby ho vyprovokovalo k bleskové akci. To například když naši mladší dceru, posluchačku první třídy základní školy, opakovaně zlobil její nezdárný spolužák. Tehdy stačilo, když Kirovi do ucha pošeptala, že ten zlobivý hoch se jmenuje Kocourek. Pes po něm vystartoval rychlostí blesku a s vyceněnými zuby ho hnál ke stěně paneláku, kde už Kocourek neměl úniku. Ale pud sebezáchovy kluka vybudil tak, že bleskově vyšplhal po hromosvodovém drátu až do výše druhého patra. Kde nějakou dobu setrval, než naše dcerunka pejska odvedla. Dlužno poznamenat, že Kocourek od té doby nejenže nechával naši holčičku na pokoji, ale snažil se jí nadbíhat a předcházet, když měla tak mocného ochránce.

Jak je z předchozího vidět, jeho nevráživost ke kočkám měla i některé pozitivní aspekty. A dala se využít i v jiných situacích. Třeba tehdy, když jsme spolu doma bojovali o moje křeslo v obýváku. On totiž naprosto ignoroval chovatelskou zásadu, že pes má mít vyčleněný svůj pelíšek, případně jiný prostor, který je jen jeho. I když jsme mu takové místo vytvořili, bůhvíproč si místo toho oblíbil právě křeslo, které jsem za své považoval já. A stačilo, abych se z křesla na chvíli vzdálil, a

už v něm spánkem spravedlivých spal pes. Bylo pod mou důstojnost, abych ho jen tak shodil na zem. Musel jsem použít nějakou promyšlenou lest, abych ho vylákal. Velice účinný trik spočíval v tom, že jsem například u balkonových dveří vedl řeč v tom smyslu, že nám na balkon vlezla nějaká kočička a klidně se tam prochází, případně konzumuje tam uskladněné potraviny. Že Kira ten tvrdý spánek jen markýruje, to jsem bezpečně poznal podle jeho uší, které jako radar bedlivě sledovaly můj slovní projev. A nakonec pes z křesla vystartoval směrem k balkónu. V tom okamžiku bylo mým úkolem reagovat v protisměru nejméně stejně rychle a dosáhnout pozice v křesle dříve, než on prohlédne mou fintu. Musím přiznat, že ne vždy se mi podařilo být rychlejší, ale ať jsem byl vítěz já nebo on, poražený to bral vždy sportovně. Když jsem zvítězil, bylo potom na něm, aby našel jiný způsob, jak přelstít zase mě.

Pamatuji si jeden jeho trik, kdy jsem v pohodě seděl v křesle a on na zemi klimbal u mých nohou. Když zničeho nic zvedl hlavu, otočil se a pozorně hleděl ke vchodovým dveřím. Za chvíli jemně zavrčel a posléze se ke dveřím vydal. Tam škvírou nasával vzduch zvenku, až posléze tlumeně štěkl. Znovu zavrčel, načichával, znovu štěkl. Protože už v minulosti takto odhalil pobudu, který se po domě s evidentně nekalými úmysly potuloval, šel jsem ověřit, cože se to děje tentokrát. Dělo se jen to, že za dveřmi se nedělo vůbec nic, a Kira už dávno ležel v mém křesle, jako by to tam měl propachtované.

Nesmírně miloval děti. A že se ho naše dvě dcerunky něco natrápily. Přestavte si třeba to malé ubohé zvíře, které musí táhnout sáňky, obsazené dvěma osobami. Ale i to dělal ochotně a snad dokonce s radostí. Dětem sloužil i jako živá oblékací panenka. Jako ostatní holčičky, i ty naše si hrály s kočárkem a samozřejmě v něm musely mít nějaké mimino. Ale že k tomu účelu použijí psa, to by mě nenapadlo. Je ano. A nejen že ho do kočárku položily, ale ony ho i do těch miminkovských oblečků nastrojily, včetně čepičky na hlavu. Pouze v dupačkách mu prostrhly díрку na ocásek. Ležel v kočárku kupodivu naprosto klidně, ale neznalí náhodní kolemjdoucí byli v šoku. Vypadal totiž přesně jako ten pohádkový vlk, který sežral Karkulce babičku, převlékl se do jejích šatů a ulehl do její postele.

Náš Kira byl také velice bystrý pozorovatel a sledoval chování ostatních psů, aby se od nich něco přiučil. Jak už to ale bývá, většinou se přiučil nějaké špatnosti, kterou dobře vychovaný pes nedělá. A my jsme měli hodně práce s tím, abychom ho přesvědčili, že když něco takového dělají jiní

pejsci, nemusí to nutně také dělat on. Ale i to mělo své výjimky v pozitivním směru. Například v té době bylo velice módní, aby v automobilu měl jeho majitel v prostoru pod zadním oknem plyšového psa, který měl na závěsu upevněnou hlavu, která se při pohybu vozidla elegantně pokyvovala. Jak už jsem zmínil, my v naší rodině na módní záležitosti moc nejsme a tak jsme v našem automobilu psa s pohyblivou hlavou neměli. Což Kirovi bylo asi líto, a tak ihned po nastoupení do naší Tatry

57 zaujal místo pod zadním oknem a dovedně imitoval plyšového kývacího psa. Mnohokrát jsem pozoroval vozidla, která se nás chystala předjet (což při naší rychlosti bylo snadné) a jejichž řidiči

fascinovaně sledovali naše zadní okno a viditelně se snažili rozlišit, zda se jedná o psa živého či neživého.

Už jsem zmínil, že náš foxteriér měl v neoblibě slepice. Tehdy jich bývalo na vesnicích všude dost a nepohybovaly se jen v uzavřených výběžích. Slepice byly na návších, okolo plotů, prostě prakticky všude. A jakmile nějakou náš Kira spatřil, nebyl k zadržení, dokud slepici neoškubal. Měli jsme s tím spoustu problémů a tak jsme v rizikových lokalitách museli vždy používat vodítko hodně nakrátko. A navíc i s vodítkem jsme museli být ve střehu, aby nás ve své euforii nestrhl a neuvláčel při honu na slepice.

Vrcholu tato jeho mánie dosáhla při jedné návštěvě, kdy jsme se vydali za našimi dobrými známými. Ti trávili dovolenou v Krkonoších u svých rodičů v malebné chaloupce. Zastavili jsme naši Tatru, otevřeli dveře a dřív než jsme vystoupili my a naše děti, vletěl Kira do hejna slepic, do té chvíle pokojně se pasoucích na horské louce. Byla to jedna obrovská koule, ve které lítaly slepice, peří a pes, a štěkot promíchaný se zděšeným kdákáním se nesl nad horskými velikány. Byla to obrovská ostuda, i když se nakonec ukázalo, že slepice kromě psychické újmy jinak vážněji poškozeny nebyly. A v tom okamžiku jsme začali pátrat, jak pejska této negativní vlastnosti zbavit. Receptů jsme slyšeli mnoho, ale žádný se nám nezdál být dostatečně účinný. Pouze ten od chovatele, od kterého jsme Kiru měli, nabízel sice drsný a trochu nákladný, ale nejspíš dobrý recept. A tak jsme se rozhodli ho vyzkoušet.

Měli jsme k tomu sehnat jeden plechový sud s uzavíracím víkem a jednu slepici. Podle návodu jsme si sud vypůjčili a slepici zakoupili. S těmito pomůckami a naším domácím mazlíčkem jsme vylezli na táhlý kopeček a tam jsme násilím do sudu uzavřeli psa se slepicí. Nelíbilo se to ani jednomu z nich, ale podařilo se je tam zavřít oba. Nechali jsme sud s jeho obsahem kutálet ze svahu a podle chovatelova receptu to mělo psa natolik vytrestat, že už si do konce života žádné slepice nevšimne. To, co se ze sudu ozývalo, bych nikomu nepřál slyšet. Nemělo to nic společného se štěkáním ani s kdákáním, ta strašná kakofonie v nás vyvolávala obavy, zda náš pes tuto martyrii vůbec přežije.

Dole pod svahem se sud zastavil a uvnitř nastalo úplné ticho. Doběhli jsme celí udýchaní a s obavami otevřeli víko. Sláva bohu, náš pes byl živý, ale vypotácel se ven viditelně naprosto otřesen a dezorientovaný. Kupodivu tu jízdu přežila i slepice, která se ze sudu spíš vyvalila, než že by to byl z její strany nějaký uvědomělý pohyb. A v tu chvíli se to stalo. Pes, který měl být z nenávisti ke slepicím navěky vyléčen, se k té vykutálené slepici doklopýtal, čichnul k ní a razantně jí zakousnul. Tím zřejmě svou potupu, utrpenou cestou v sudu, považoval za vyřízenou. Prostě – zůstal svůj. A mě to bylo sympatické.